

Warszawa, dnia 9 sierpnia 2011 roku

BM – I – 071-362/11/2

Sp. R. R. i. i. s. k. e
S E K R E T A R I A T
Biura Prac Senackich
Wpłynęło dn. 11.08.2011
nr 1582 podpis Rucinski

Pani

Grażyna Anna Sztark

Wicemarszałek Senatu

Rzeczypospolitej Polskiej

80. pos

Szanowna Pani Marszałek.

W odpowiedzi na pismo z dnia 13 lipca 2011 roku nr BPS/DSK -043-3845/11 dotyczące oświadczenia złożonego przez Pana senatora Ryszarda Knosala w sprawie dokonania analizy obowiązujących przepisów i ewentualne podjęcie przez Ministra sprawiedliwości inicjatywy legislacyjnej mającej na celu umożliwienie korzystania przez osadzonych z samoinkasujących aparatów telefonicznych na koszt odbiorcy rozmowy telefonicznej uprzejmie przedstawiam, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 105b § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny wykonawczy (Dz. U Nr 90, poz. 557, z późn. zm.) skazany ma prawo korzystać, na własny koszt, z samoinkasującego aparatu telefonicznego, natomiast § 2 tego artykułu stanowi, iż w uzasadnionych wypadkach dyrektor zakładu karnego może zezwolić skazanemu na skorzystanie z innego, niż określony w § 1, aparatu na koszt abonenta lub skazanego, a jeżeli skazany nie posiada środków pieniężnych, na koszt zakładu karnego.

Przepisy te zostały dodane do Kodeksu karnego wykonawczego na mocy art. 1 pkt 65 ustawy z dnia 24 lipca 2003 r. o zmianie ustawy - Kodeks

karny wykonawczy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 142, poz. 1380), która w powyższym zakresie weszła w życie z dniem 1 września 2003 r.

Korzystanie przez skazanych z samoinkasujących aparatów telefonicznych, na podstawie obowiązujących przepisów, w zasadzie nie jest ograniczone w żadnym z typów zakładów karnych, z tym, że rozmowy skazanych w zakładach karnych typu zamkniętego, podlegają kontroli administracji zakładu karnego (art. 90 pkt 9 k.k.w.).

Ograniczenia w korzystaniu z samoinkasujących aparatów telefonicznych wynikają z zastosowania kary dyscyplinarnej (art. 143 § 3 pkt 1 k.k.w.) lub zaistnienia sytuacji wyjątkowej, związanej ze szczególnymi względami sanitarnymi, zdrowotnymi albo poważnym zagrożeniem bezpieczeństwa lub porządku, w której dyrektor zakładu karnego lub aresztu śledczego, może na czas określony wstrzymać lub ograniczyć m. in. korzystanie z samoinkasujących aparatów telefonicznych (art. 105b § 3 k.k.w., art. 247 § 1 k.k.w.).

Wykładnia językowa niewątpliwie art. 105b § 1 k.k.w. prowadzi do jednoznacznego i oczywistego wniosku, że skazany ma prawo do korzystania z samoinkasującego aparatu telefonicznego jedynie na własny koszt.

Omawiana kwestia była również przedmiotem wystąpienia Rzecznika Praw Obywatelskich do Ministra Sprawiedliwości, który podzielił stanowisko Rzecznika w części dotyczącej wagi i znaczenia z resocjalizacyjnego punktu widzenia uprawnienia skazanego do podtrzymywania kontaktów ze światem zewnętrznym - w tym z rodziną i osobami najbliższymi - za pomocą rozmowy telefonicznej. Stwierdził ponadto, że rozważania dotyczące ewentualnego zainicjowania procesu legislacyjnego w zakresie zmiany art. 105b § 1 k.k.w., będą mogły być prowadzone po uprzednim wnikliwym ustaleniu wszelkich kwestii dotyczących możliwości technicznych związanych z uruchomieniem

w samoinkasujących aparatach telefonicznych znajdujących się w jednostkach penitencjarnych funkcji pozwalającej na nawiązanie rozmowy telefonicznej przez skazanych również na koszt rozmówcy, za jego uprzednią zgodą.

Z wyrazami szacunku.

A. Chmielewski
Staryślna Chmielewski
LEGATYBIE STANU